

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. F.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, čj. KUKHK-28761/DS/2018/Dr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 11. 2020, č. j. 30 A 144/2018-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. KUKHK-28761/DS/2018/Dr. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 8. 2018, č. j. MMHK/135799/2018, který zamítl námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a záznam ke dni 15. 4. 2018 potvrdil.

[2] Žalobce u krajského soudu žalovanému vytýkal, že se nezabýval předloženými důkazy – rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek. Tyto správní orgány se při záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče zabývaly kvalitou jednotlivých bloků a dospěly k závěru, že nejsou způsobilé pro zápis bodů. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání a rovnost před zákonem. Domnívá se, že i když tyto zásady vyžadují, aby správní orgán bral zřetel pouze na jím vydaná rozhodnutí, je možné sjednotit rozhodovací praxi napříč krajskými úřady. Dále brojil proti nezpůsobilosti konkrétních podkladů (bloků). Poukázal

na skutečnost, že správní orgán prvního stupně neposuzoval jednotlivé bloky, ale pouze oznámení policie o spáchání přestupku. Toto oznámení musí být vždy porovnáno s předmětnými bloky, aby byla vyloučena chyba či zneužití moci. Zároveň předložil několik bloků, které podle blíže neoznačeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nespĺňují požadavky na individualizaci skutku, a naopak jeden, který je splňuje.

[3] Žalobce také odmítl, že by svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí. Je právním laikem, a proto nelze odpovědnost za správnost přenášet na něj. Podle žalobce by z bloku mělo být zřejmé, jakého jednání se dopustil, kdy a kde k němu mělo dojít, aby bylo možné vyloučit, že se přestupek nestal mimo místní komunikaci, a současně připomněl, že zápis by měl být čitelný.

[4] K jednotlivým blokům pak shodně namítal, že není dostatečně přesně zjištěna osoba přestupce (kolonka č. 1-4), není zjevné, kde a kdy byl přestupek spáchán a jaká skutková podstata byla jednáním naplněna (kolonka č. 5), dále, že není dostatečně přesně zapsána právní kvalifikace (kolonka č. 6). U bloku ze dne 15. 4. 2018 je namísto roku „2000“ uvedeno „200“, což podle žalobce představuje značnou chybu. Dále žalobce brojil proti absenci zavinění (kolonka č. 7) a konečně namítal absenci místa a údajů o osobě oprávněné rozhodnutí vydat, včetně jejího podpisu (kolonka č. 8-9, resp. 9-11 u bloků ze dne 8. 8. 2017 a 15. 4. 2018). V bloku ze dne 15. 4. 2018 je uvedeno datum 15. 3. 2018, což je o měsíc dříve, než byl přestupek spáchán.

[5] Krajský soud k uvedeným žalobním námitkám v napadeném rozsudku uvedl, že žalobce rozhodnutí, ze kterých dovozuje porušení zásady legitimního očekávání a povinnost správních orgánů přezkoumávat obsah jednotlivých bloků, nepředložil v řízení před žalovaným. Žalobce je označil až v žalobě, avšak nespécifikoval, jakým způsobem se týkají jeho věci.

[6] V otázce specifické povahy blokového řízení odkázal krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že správní orgán prvního stupně „přezkoumává“ pouze to, zda jsou rozhodnutí pravomocná a zda zápis bodů do bodového hodnocení řidiče odpovídá údajům v blocích. Naopak s ohledem na presumpci správnosti aktů veřejné správy je třeba na jednotlivé bloky nahlížet jako na věcně správné. Krajský soud také odmítl jako liché námitky žalobce, že judikatura nepřipouští strohé a zkratkovité formulace v blocích. Krajský soud ověřil obsah bloků a zjistil, že ve všech je uvedeno jméno žalobce, datum narození či rodné číslo, adresa místa pobytu, ověření totožnosti podle občanského nebo řidičského průkazu a konečně nechybí žalobcův podpis. Každý blok je také opatřen otiskem úředního razítka Policie ČR nebo městské policie a podpisem oprávněné osoby, který však není nezbytnou náležitostí. Současně je dobře patrné, kdy a kde se přestupek stal (místa jsou identifikována názvy ulic a obcí), jakou má právní kvalifikaci i jaký je druh zavinění. Krajský soud nepřisvědčil ani chybě v zápisu roku vydání právního předpisu, neboť vlivem zápisu je možné číslovku chápat buď jako „200“ nebo i „2000“. Pokud jde o chybný zápis data v bloku ze dne 15. 4. 2018, ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou, neboť je zřejmé, že se jedná o číslovku 4 a nikoliv 3, jak tvrdil žalobce.

[7] Podle hodnocení krajského soudu všechny bloky splňují požadavek individualizace skutku a jako takové jsou způsobilé k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody spatřuje v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a dále v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[9] Stěžovatel uvádí, že žalovaný zcela ignoroval rozhodnutí jiných správních orgánů a rozhodl tak v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Výjimky ze zásady legitimního očekávání jsou přípustné, pokud je správní orgány dostatečně odůvodní, což se v tomto případě nestalo ani v nejobecnější rovině. Ze stěžovatelem předložených rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány mají zabývat kvalitou jednotlivých bloků. V tom spatřuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť je názoru, že „*soudy (stěžovatel má zřejmě na mysli správní orgány) při zjišťování skutkové podstaty porušily zákon v ustanovení o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost tohoto rozhodnutí.*“

[10] Dále stěžovatel tvrdí, že správní orgány posuzují pouze oznámení od policie a nikoliv jednotlivé bloky. Správní orgány se tak měly zaměřit na způsobilost jednotlivých bloků být podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. V souvislosti s tím poukazuje na rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, které předložil a které podle blíže neoznačeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nespĺňují požadavek dostatečné individualizace skutku. Dále poukázal na rozhodnutí v blokovém řízení FC/2013, číslo bloku C 1404971, v jehož případě naopak byly dodrženy zákonem stanovené požadavky pro jeho vydání. I přes specifickou povahu řízení lze vydat rozhodnutí vyhovující všem zákonným požadavkům, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání dojít, jaká povinnost měla být porušena a dle jakého ustanovení zákona. Stěžovatel nepovažuje za správný argument, že dal svým podpisem souhlas s tímto druhem projednání a správností rozhodnutí. Pokud je právním laikem, nemůže za správnost nést odpovědnost.

[11] Stěžovatel dále velmi podrobně rozporuje jednotlivé bloky tak, jak činil před krajským soudem. Navrhl rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se zcela ztotožnil s hodnocením krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, že v řízení o kasační stížnosti přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto v kasační stížnosti povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140). Kasační soud si nemohl nevšimnout, že stěžovatelův zástupce vystupuje s totožnou argumentací v různých řízeních a jeho podání jsou prostou kopií podání v předchozích věcech jiných stěžovatelů. Nynější věc není výjimkou. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje námítky uplatněné v odvolacím řízení před žalovaným a v žalobě (námítky k nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů jsou prostým přepisem části žalobních bodů). S nimi se však již velmi pečlivě vypořádal krajský soud a k jeho hodnocení stěžovatel nenabízí alternativní argumentaci, pouze obecně konstatuje, že závěr krajského soudu je chybný.

[15] S tímto hodnocením se kasační soud neztotožňuje. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body a zcela správně je neshledal důvodnými. Věcně odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se problematikou blokového řízení a požadavky kladenými

na obsahové náležitosti pokutových bloků zabývala. Na tato rozhodnutí odkazuje kasační soud i nyní.

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, platí, že „[p]okutový blok je svou povahou správním aktem, který závažně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaneho jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu.“ Vydání tohoto správního aktu je pak možné za podmínky, že je spolehlivě zjištěn skutkový stav, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, č. 2838/2013 Sb. NSS). Ochota pokutu zaplatit a souhlas s projednáním na místě jsou podle Nejvyššího správního soudu nezbytnou podmínkou k vyřízení věci, protože od té chvíle se vychází z toho, že skutkový stav byl bezpečně zjištěn a přestupce proti němu nemá námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018 – 44). Následkem takového rozhodnutí je pak vzdání se možnosti zajištění dalších důkazů, jako je tomu v běžném správním řízení. Proto je nutné, aby si byl přestupce dostatečně vědom svého jednání (*zásada vigilantibus iura scripta sunt*). K tomu se ostatně vyjádřil i Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2190/11, jehož závěry jsou zcela použitelné i na právní úpravu blokového řízení (nyní ukládání pokuty příkazem na místě) podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z rozhodnutí Ústavního soudu vyplývá, že zahájení blokového řízení je v dispozici obviněného z přestupku a lze v něm pokračovat pouze v případě, kdy sám nepovažuje skutkový stav za sporný a souhlasí s právní kvalifikací a sankcí. Z povahy blokového řízení tedy plyne, že poté, co je skončeno, zpravidla nemohou být zpochybněny závěry z něj plynoucí (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu, odst. 30–32).

[17] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že pokutové bloky splňují požadavek dostatečné individualizace skutku. Z každého z nich je patrné, kdy, kde a kým byl spáchán přestupek, skutek je popsán dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Není opomenuta ani právní kvalifikace jednání a také nechybí ustanovení, podle kterého se ukládá sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 As 138/2018 – 47). Co se týče obsahových a formálních náležitostí, Nejvyšší správní soud souhlasí s vyčerpávajícím hodnocením krajského soudu. Krajský soud zcela vystihl podstatu blokového řízení, totiž že z hlediska obsahu a formy na ně nelze klást stejné požadavky jako na řízení jiná. Bloky jsou vypisovány v improvizovaných podmínkách, často ve vyhocených situacích a právě rychlost vyřízení je jedním z klíčových atributů. Pokud má přestupce pochybnosti o své vině či postupu policie, může se rozhodnout pro řešení přestupku ve správním řízení. Tato úvaha přitom nevyžaduje znalost práva. Některé částečně chybějící náležitosti, například podpis oprávněné osoby nebo chybně zapsaný rok vydání předpisu, přitom podle výše citovaného usnesení Ústavního soudu nepředstavují porušení práva na spravedlivý proces, a proto obstojí. Námitky stěžovatele nejsou důvodné a pokutové bloky jsou podle kasačního soudu způsobilými pro zápis do bodového hodnocení řidiče.

[18] Pokud jde o nesoulad hodnocení žalovaného s rozhodnutími jiných správních orgánů, nelze přisvědčit tvrzení, že by žalovaný tato rozhodnutí ignoroval a krajský soud tento postup akceptoval. Stěžovatel ve vyjádření se k podkladům správního rozhodnutí ze dne 22. 7. 2018 a v doplnění odvolacích důvodů ze dne 3. 9. 2018 pouze konstatoval, že „[z]a nezpůsobilé byly mnohokrát označeny obdobné podklady i Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje [...]“, aniž by tato rozhodnutí blíže označil nebo uvedl skutkové okolnosti těchto případů a právní závěry z nich vyplývající. Není povinností správního orgánu opatřit veškeré myslitelné podklady, ale pouze podklady nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 367/2018 – 34), což se v tomto případě stalo. Rozhodnutí jiných správních orgánů stěžovatel blíže označil až v řízení před krajským soudem, který je zcela správně

shledal bezvýznamnými. Stěžovatel blíže nevysvětlil, v čem jsou rozhodnutí týkající se jiných účastníků v jiných krajích významná pro jeho věc či jakou souvislost s touto věcí mají. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že pokud je žalobní bod vymezen v obecné rovině, je možné se k němu vyjádřit také obecně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 4 As 3/2008 – 78). I v tomto ohledu napadený rozsudek ob stojí.

[19] Pokud na rozhodnutí jiných správních orgánů stěžovatel zakládá legitimní očekávání ohledně věcného posouzení jeho věci, nemůže mu Nejvyšší správní soud dát za pravdu. Legitimní očekávání se vztahuje pouze k rozhodování jednoho správního orgánu, ačkoliv je jistě žádoucí, aby v jednotlivých krajích nevznikaly nedůvodné rozdíly v rozhodování. Stěžovatel nedoložil, že by správní orgán prvního stupně a žalovaný rozhodovali ve skutkově obdobných věcech jinak. Podle Evropského soudu pro lidská práva neplyne z požadavku právní jistoty a ochrany legitimního očekávání právo na ustálenou neměnnou praxi soudů (rozsudek ze dne 18. 12. 2008, *Affaire Unedic proti Francii*, č. 20153/04, odst. 74; shodně viz usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 28. 11. 2019, č. j. Konf 10/2019 – 14, odst. 36). Správní orgány, podobě jako soudy, rozhodují v každém jednom případě na základě individuálně zjištěného skutkového stavu, ale také musí reagovat na vývoj judikatury, právní úpravy a na měnící se společenské jevy. Takový postup není porušením legitimního očekávání účastníka řízení, pokud rozhodující orgány rozdílné či změněné závěry náležitě vysvětlí. Stěžovatel však v tomto případě ani blíže neuvedl, v jakých konkrétních okolnostech se jeho případ shodují s jinými a v čem konkrétně shledává porušení principu legitimního očekávání. Proto jeho námitka neobstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu